

Arrest

nr. 161 457 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, komt op 5 maart 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 maart 2015.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd in Italië op 24 november 2014.

1.3. Op 11 maart 2015 wordt verzoeker gehoord (Dublin-interview).

1.4. Op 12 maart 2015 vragen de Belgische autoriteiten op basis van artikel 18.1.b) van de Dublin III-Verordening aan Italië de overname van verzoeker.

1.5. De Italiaanse autoriteiten reageren niet en op 14 april 2015 melden de Belgische autoriteiten dat Italië wordt geacht stilzwijgend in te stemmen met de terugname van verzoeker.

1.6. Op 2 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker wordt hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : S

voornaam : F

(...)

nationaliteit : Sierra Leone

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Sierra Leone verklaart te zijn, vroeg op 06.03.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 24.11.2014 asiel vroeg in Crotone (Italië).

De betrokkene werd gehoord op 11.03.2015. Hij verklaarde dat hij in 2014 van Sierra Leone naar Guinea ging. Vandaar vloog hij naar Libië. Na een verblijf van vijf maanden vertrok hij vanuit Libië met een boot en kwam hij het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. De betrokkene voegde dat hij en andere immigranten op zee werden gered, dat de Italiaanse instanties zijn vingerafdrukken registreerden en hem vervolgens overbrachten naar een kamp. De betrokkene stelde dat hij enkele maanden in een opvangcentrum in Crotone verbleef. Na een verblijf van zowat vier maanden verliet hij Italië en trok via Frankrijk door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 05.03.2015 aankwam. We stippen aan dat hij ontkende dat hij asiel vroeg in Italië.

Op 12.03.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties die niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 25(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor terugname verzochte lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor terugname die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 25(2) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij hoorde dat België een goed land is. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag omdat de Italiaanse instanties hem geen zorgen zouden hebben verstrekt. Hij meldde verder dat hij na zijn verblijf in Crotone nog in Milaan verbleef en daar op straat diende te bedelen.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 17.04.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. Hij verklaart dat hij in Italië niet de nodige medische zorgen verkreeg en diende te bedelen op straat. Verder voert hij aan dat hij als asielzoeker én als homoseksueel in een kwetsbare toestand verkeert, in Italië door het ontbreken van een functionerend opvangnetwerk als homoseksueel niet kan terugvallen op zijn "cultuurgemeenschap" uit angst voor zijn fysieke integriteit en de "abominabele opvangsituatie" van asielzoekers in Italië genoegzaam bekend is. De betrokkene verwijst naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en een uitspraak van de administratieve rechtbank van het Duitse Schwerin. Verder verwijst de betrokkene verder onder meer naar : NOAS, "The Italian approach

to Asylum : system and core problems", april 2011; Pro Asyl, "The Living Conditions of refugees in Italy", 28.02.2011; AIDA, "Italy- Over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 - Many moved forward to other European countries"; "Dublin II regulation National Report - European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation", 19.12.2012; RT, "Italy abandons Refugees without Food, Shoes" van 11.06.2014; het interview van 07.03.2014 met Daniela di Capua, directeur van de Centrale Diensten van het SPRAR-opvangnetwerk; Voice of America, "UN agency urges EU to help to handle tide of refugees" van 11.04.2014, "Europe's migrant influx : we need help but we don't know where from" en het rapport over Italië van "Asylum Information Database" van december 2014.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat de betrokkene ook na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek volhield dat hij geen asiel vroeg in Italië. Dit doet vragen rijzen betreffende de oprechtheid van zijn verklaringen. Betreffende de door de betrokkene geuite argumenten tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties benadrukken we dat de betrokkene tijdens het verhoor duidelijk verklaarde dat hij een aantal maanden in een opvangcentrum in Crotone verbleef, een "kaart" kreeg om eten te halen en later naar Milaan trok. Hieruit besluiten we dat derhalve bezwaarlijk kan worden gesteld dat de betrokkene door de Italiaanse instanties aan zijn lot werd overgelaten. Hij kreeg onderdak, opvang en bijstand. Verder merken we op dat de betrokkene tijdens het verhoor de kans had om op omstandige wijze de omstandigheden te duiden die volgens hem wijzen op een onmenselijke of vernederende behandeling. We merken op dat de betrokkene enkel meldde dat hij een opgezwollen dij had en hiervoor in het opvangcentrum van Crotone geen behandeling kreeg. We benadrukken dat dit voorval door de betrokkene niet verder werd geduid en het derhalve onduidelijk is wat de ernst was van dit probleem -de gezwollen dij- en of er daadwerkelijk nood was aan verzorging. Verder wijzen er op dat uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij zelf het centrum van Crotone verliet en doorreisde naar Milaan, waar hij vervolgens genoodzaakt was te bedelen. Hieruit kunnen we niet anders dan besluiten dat de betrokkene zich onttrok aan de hem geboden opvang en bijstand.

Betreffende het door de betrokkene geuite verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties en het argument dat vanwege de abominabele opvangsituatie in Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wensen we er op te wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat

op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. De betrokkene werpt op dat hij als asielzoeker én als homoseksuel per definitie in een kwetsbare toestand verkeert. We merken op dat de betrokkene een in 1993 geboren alleenstaande man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens het verhoor dat hij een heelkundige ingreep onderging vanwege een hernia, in verband hiermee geen medicatie meer neemt en er nog steeds last van heeft. Hij maakte geen melding van andere gezondheidsproblemen. In het administratief dossier vinden we een medisch attest voor de periode van 15.06.2015 tot 22.06.2015 terug. We benadrukken dat uit het administratief dossier van de betrokkene niet blijkt dat heden redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn we van mening dat het loutere feit dat de betrokkene homoseksueel is niet inhoudt dat hij in een kwetsbare positie verkeert. Betreffende het argument dat hij vanwege zijn seksuele geaardheid niet kan terugvallen op zijn eigen cultuurgemeenschap zijn we van oordeel dat dit niet relevant is gezien de betrokkene de aan zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming verbonden bijstand en opvang zal verkrijgen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van extreme kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" van opvang en begeleiding (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde

tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM, 21.01.2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA-rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen zonder problemen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (pagina 25, alinea's 3,4, 5).

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten, waaronder ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. De Italiaanse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van

Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.”

1.7. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs waarop vermeld staat dat hij zich voor 31 juli 2015 moet aanmelden in Italië.

1.8. Op 14 augustus 2015 wordt verzoeker opgepakt en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.9. Verzoeker dient op 18 augustus 2015 een vordering in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de in punt 1.8 vermelde beslissing. Deze vordering wordt op 19 augustus 2015 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 151 019.

1.10. Verzoeker wordt op 8 september 2015 in vrijheid gesteld.

1.11. Op 20 november 2015 wordt de asielaanvraag van verzoeker in behandeling genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt hij per brief opgeroepen voor een gehoor bij deze dienst op 16 december 2015.

1.12. Op 4 januari 2016 wordt de asielaanvraag overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar de behandeling van de asielaanvraag nog steeds hangende is.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de gevolgen van de in punt 1.1 bedoelde asielaanvraag en de behandeling ervan door de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

3.1. Hoewel in eerste instantie de verwerende partij van oordeel was dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bij de Italiaanse overheden lag, blijkt heden uit de inlichtingen die zij aan de Raad heeft overgemaakt, dat de asielaanvraag van verzoeker door de Belgische asiel-diensten wordt behandeld. Ter terechtzitting wordt dit nogmaals bevestigd door de raadsman van de verwerende partij.

Daar zij de asielaanvraag thans zelf behandelen, is de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag overgegaan op de Belgische overheden. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Bijgevolg kan heden niet langer rechtsgeldig worden gesteld dat een andere lidstaat, in casu Italië, verantwoordelijk is voor de behandeling van asielaanvraag noch kan rechtsgeldig worden gesteld dat verzoeker zich dient aan te melden bij de Italiaanse overheden.

3.2. Het gegeven dat de Belgische overheden de eerste asielaanvraag van verzoeker op Belgisch grondgebied in behandeling hebben genomen, heeft tot gevolg dat verzoeker recht heeft op een attest van immatriculatie op grond van artikel 74 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit). Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt krachtens artikel 75, § 1 van het vreemdelingenbesluit verlengd om het verblijf te dekken tot over de asielaanvraag is beschikt door de commissaris-generaal.

Verzoeker beschikt in het kader van zijn asielaanvraag momenteel over een tijdelijk verblijf in afwachting van een beslissing door de commissaris-generaal.

3.3. Door de wijziging van de rechtstoestand van verzoeker, zoals beschreven in punten 3.1 en 3.2 kan hij derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een hiermee tegenstrijdige verblijfsweigering om reden dat een andere lidstaat verantwoordelijk is onder de Dublin III-verordening, noch kan hij, in het kader van de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, het voorwerp uitmaken van een hiermee tegenstrijdig bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissingen zijn niet langer verenigbaar met de huidige rechtstoestand van verzoeker.

3.4. Ter terechtzitting wordt de raadsman van verwerende partij gevraagd of de bestreden beslissing, in het licht van deze rechtsfeiten, niet wordt ingetrokken. De raadsman van verwerende partij stelt daartoe geen instructies te hebben. Hij betoogt dat de bestreden beslissing als ingetrokken moet worden beschouwd waardoor er geen voorwerp meer is en ook geen actueel belang. Later stelt de raadsman dat de bestreden beslissing moet worden beschouwd als impliciet opgeheven daar zij op het ogenblik van haar totstandkoming correct werd genomen.

3.5. Daargelaten de vraag of het in behandeling nemen van de eerste asielaanvraag van verzoeker door de Belgische asieldiensten al dan niet de impliciete intrekking of opheffing van de bestreden beslissing tot gevolg heeft, stelt de Raad tijdens de terechtzitting dat het in casu aangewezen lijkt voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of zij destijds rechtsgeldig genomen werd of niet en of er sprake was van een gebonden bevoegdheid of niet (cf. RvV 23 oktober 2013, nr. 112 609, gewezen in AV).

Ter terechtzitting wordt de raadsman van verwerende partij, in het kader van het recht van verdediging, gevraagd om hierover een standpunt in te nemen. (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.625). De raadsman stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

3.6. De beoordeling om een beslissing uit het rechtsverkeer te halen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c) en RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)).

Deze beoordeling dringt zich in casu op, gelet op het precair karakter van een verblijf onder attest van immatriculatie in afwachting van de behandeling van de asielaanvraag. Ook al betreft het maar een tijdelijk en precair verblijf, de waarde ervan kan niet geminimaliseerd worden door de verwerende partij (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 15 december 2015, nr. 233.255).

Dit tijdelijk verblijf kadert in de handhaving van het non-refoulementbeginsel, zoals opgenomen in artikel 33, lid 1, van de Conventie van Genève van 1951. De Raad van State erkent dat dit non-refoulement-beginsel reeds van toepassing is tijdens de behandeling van de asielaanvraag en Staten verbiedt om asielzoekers terug te sturen naar hun land van herkomst zonder eerst hun asielaanvraag te hebben onderzocht. (RvS 15 december 2015, nr. 233.255) Hierdoor wordt een voorlopige bescherming geboden aan de vreemdeling die, hoewel hij nog niet formeel erkend is als vluchteling, deze hoedanigheid opeist. (*Parl.St.* Kamer 1986-87, 689/1, 20; K. WOUTERS, *International legal standards for the protection from refoulement*, 2009, Intersentia, 47; G.S. GOODWIN-GILL en J. McADAM, *The refugee in international law*, Oxford University Press, 2007, 233).

Ten slotte en ten overvloede wijst de Raad op artikel 9 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU dat verzoeker het recht geeft gedurende de behandeling van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal op het Belgische grondgebied te verblijven. Deze bepaling werd niet omgezet in de Vreemdelingenwet, ook al is de termijn voor omzetting reeds verstreken op 20 juli 2015. Artikel 9, lid 2 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU voorziet weliswaar in uitzonderingen op dit tijdelijk verblijfsrecht, met name in geval van volgende verzoeken of in geval van uitlevering, doch verzoeker bevindt zich in geen van deze gevallen.

Deze beschermingsdoelstelling wordt meer verzekerd bij een uit het rechtsverkeer halen van de bestreden beslissing dan door de loutere verklaring van de verwerende partij dat de bestreden beslissing impliciet is ingetrokken of opgeheven en niet meer kan worden uitgevoerd.

3.7. De Raad merkt op dat de voormelde asielaanvraag ofwel zal worden ingewilligd, in welk geval verzoeker een definitief verblijfsrecht krijgt, ofwel zal worden afgewezen. In het tweede geval voorziet de

vreemdelingenwet in artikel 52/3, § 1 dat de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan over het door verzoeker aangehaalde middel en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES